

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **H. V. D.**, zastoupený JUDr. Danielem Krajčem, advokátem se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 123/36, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2007, č. j. OAM-10-160/LE-03-03-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 1. 2008, č. j. 60 Az 56/2007 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 4. 2007, č. j. OAM-10-160/LE-03-03-2007. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný, že žalobce mohl o udělení mezinárodní ochrany formou azylu požádat dříve, vstoupil do řízení až poté, kdy mu bylo uděleno soudní vyhoštění s cílem vyhnout se realizaci tohoto trestu. Krajský soud uvážil, že skutková zjištění, z nichž žalovaný při vydání svého rozhodnutí vycházel, svědčí jednoznačně o tom, že žalobci byl pravomocným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 uložen trest vyhoštění na dobu tří let, a teprve tato skutečnost vedla žalobce k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv se žalobce zdržoval na území České republiky od 1. 7. 1995, volně se pohyboval a nic mu nebránilo požádat o mezinárodní ochranu dříve, pokud k tomu měl zákonné důvody. Krajský soud neshledal rozhodnutí žalovaného nezákonným ve smyslu

porušení práva hmotného, žalovaný respektoval zákonem stanovená procesní ustanovení a napadené správní rozhodnutí bylo vydáno na základě řádně zjištěného skutkového stavu.

Proti citovanému rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uvedl stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozsudek krajského soudu napadl pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí, když tato vada měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci. Stěžovatel s napadeným rozhodnutím žalovaného projevil nesouhlas a je přesvědčen, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, resp. pro doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a téhož zákona. Stěžovatel má za to, že žalovaný v řízení o udělení azylu porušil § 3 správního řádu, podle stěžovatele žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž jsou důvodné pochybnosti a v odůvodnění neuvedl všechny úvahy, kterými se řídil. Dále stěžovatel uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany nežádal již před udělením citovaného trestu, protože tato potřeba nebyla, neboť zde pobýval legálně a nic nenásvědčovalo tomu, že i v budoucnu by tomu tak být nemělo. Ve vlasti stěžovatel kromě sestry nemá jinou osobu blízkou, nemá tam kde bydlet a celkově je jeho existence ohrožena, v České republice má naopak družku a dceru.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Předně Nejvyšší správní soud upozorňuje na tu okolnost, že pokud je žádost o mezinárodní ochranu klasifikována jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, je tím vyloučeno udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a do důvodů obsažených v tomto ustanovení nemohou v řadě případů účinně směřovat ani jednotlivé body následně podané žaloby či kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 – 45, publikovaný pod č. 349/2004 Sb. NSS). Otázkou

zjišťování skutkového stavu správním orgánem v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné ve smyslu ustanovení § 16 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutích, viz rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 – 48, dostupný na www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 – 36, dostupný na www.nssoud.cz, se Nejvyšší správní soud vypořádal přímo se situací zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, byla-li podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele.

K otázce rozhodování o udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu v případě, kdy žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, se Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozhodnutí ze dne 15. 8. 2008, č. j. 3 Azs 24/2008 – 48, dostupný na www.nssoud.cz, kde uvedl: „...pokud žadatel přesvědčivě prokáže, že mu hrozí v zemi původu pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo skutečné nebezpečí vážné újmy, je žalovaný povinen se zabývat i jeho tvrzeními podle § 12 a § 14a zákona o azylu, a případně azyl či doplňkovou ochranu udělit. ...v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová. Žadatel však může prokázat nejen, že žádost nemohl podat dříve, ale (nezávisle na tom, že ji mohl podat dříve) rovněž, že ji nepodal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.“ Stěžovatel v kasační stížnosti napadá neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu s odvoláním toliko na skutečnost, že v případě jeho návratu do vlasti je ohrožena jeho sociální a důstojná existence. Jaké obavy žadatelů o mezinárodní ochranu lze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného ustanovení, to vyplývá z obsahu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud již zaujal stanovisko v rozsudku ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 – 79, dostupný na www.nssoud.cz, že: „Obavy stěžovatele, že v případě návratu do vlasti bude nezaměstnaný, že bude pronásledovaný pro své (doposud neprojevené) politické přesvědčení, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu.“ Z postupu stěžovatele je tak zcela patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a neprokázal opak.

Námítka stěžovatele ohledně tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů rozhodnutí je uvedena natolik nekonkrétně, že se jí nemohl Nejvyšší správní soud zabývat. Kdy je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud judikoval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 58/2003 – 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS.; dále lze k této problematice odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2006, č. j. 3 Azs 23/2006 – 40, www.nssoud.cz. Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí pro nesrozumitelnost Nejvyšší správní soud vymezil např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaném pod č. 244/2004 Sb. NSS.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým

významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. září 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu